

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Juránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph. D., ve věci **žalobce: S. K.**, státní příslušník Makedonské republiky, bytem x, zastoupen JUDr. Petrou Karbanovou, advokátkou se sídlem U Santošky 955/22, 150 00 Praha 5, proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. MV-138899-3/SO-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 18. 7. 2014 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 10. 2012, č. j. OAM-1306-11/ZR-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/2011 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu

cizinců byl žalobci udělen výjezdni příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, nejpozději na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že žalovaný pochybil, pokud shledal, že odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody v trvání devíti let pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a trestný čin nedovoleného ozbrojování a dřívější odsouzení pro trestný čin krádeže představuje závažné narušení veřejného pořádku. Uvádí, že nestačí pouhé porušení práva, nýbrž musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti, přičemž tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Zrušení trvalého pobytu proto nelze v této věci odůvodnit jediným odsouzením, byť pro závažnou trestnou činnost. V případě žalobce přitom hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti nemohla k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí existovat, neboť tou dobou žalobce vykonával trest odnětí svobody. Tuto hrozbu nelze ani presumovat k momentu propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívá dle názoru žalobce v tom, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybnil existenci faktických rodinných vazeb žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“). Za takové situace nelze učinit závěr o přiměřenosti zásahu na základě konstatování, že žalobce může žádat o jiné druhy pobytového oprávnění. Pro žalobce bude reálně nemožné získat jiný druh pobytového oprávnění, neboť na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza nepodléhá soudnímu přezkumu, zároveň důvody pro zrušení trvalého pobytu představují i důvody pro odmítnutí udělení jiných druhů pobytů. Žalovaný proto měl zkoumat reálný dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť napadeným rozhodnutím může dojít až k vyloučení styku s jeho rodinou. Napadené rozhodnutí má totiž pro žalobce stejné důsledky jako dlouhodobý zákaz pobytu. Může jím dojít i k porušení práv dítěte podle Úmluvy o právech dítěte.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ohledně existence skutečné a závažné hrozby pro zájmy společnosti žalovaný poukazuje na dřívější odsouzení žalobce pro trestný čin krádeže k podmíněnému trestu odnětí svobody, dále na charakter a závažnost činu, pro který byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 42 T 3/2011, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 11 To 80/2011, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Dále žalovaný odkazuje na zjištění obsažená v rozsudku Městského soudu v Praze ohledně dřívější trestné činnosti žalobce v zemi původu žalobce v letech 1992 až 2002 a ohledně jeho odsouzení soudem v Římě za držení 2 kg heroinu. Rovněž poukazuje na zjištění, že žalobce byl za drogový delikt předán k výkonu trestu odnětí svobody v délce 3 let do své domovské země. Žalobce tedy soustavně páchá trestnou činnost, mimo jiné i drogovou, která je pro společnost obzvlášť ohrožující. Dále žalovaný podotýká, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na základě padělaných dokladů a záměrně v minulosti zamlčoval svou identitu za účelem vyhnutí se trestnímu stíhání. Proto se žalovaný domnívá, že chování žalovaného představuje skutečné a dostatečné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Za zcela absurdní pak považuje argument žalobce ohledně neaktuálnosti hrozby v důsledku výkonu trestu odnětí svobody, neboť tím by se ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stalo

obsoletním, jelikož řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bývá zahajováno na základě obdržení odsuzujícího rozsudku, tedy v době, kdy se již cizinec může nacházet ve výkonu trestu odnětí svobody. K přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce žalovaný uvádí, že vazbami žalobce na území ČR je třeba se zabývat. Uznává, že není jisté, zda bude žalobci uděleno jiné pobytové oprávnění. Žalobce však na území ČR pobývá teprve od roku 2006, již v roce 2007 byl vydán do domovské země k výkonu trestu odnětí svobody v trvání tří let a hned v roce 2011 byl žalobce odsouzen českými soudy k devítiletému trestu odnětí svobody, a proto se žalovaný domnívá, že vazby žalobce na území ČR nemohou být příliš silné, a to ani ve vztahu k jeho družce a dceři. Do ČR žalobce přicestoval až ve věku 28 let, proto si musel vytvořit nějaké vazby i v zemi svého původu.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného popřel, že by byl zatčen v Římě za držení 2 kg heroinu; z rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že zatčeným byl M. I.. Žalobce poté zdůraznil, že nelze vzít v úvahu pouze výčet trestné činnosti žalobce, ale je nutné zkoumat i dopad napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Dále opakuje, že v jeho případě má zrušení trvalého pobytu téměř stejné důsledky jako správní vyhoštění, neboť se již nebude moci stýkat se svou rodinou, zejména s dcerou. Tím dojde ke zpretrhání rodinných vazeb, což je i zásahem do jejích práv chráněných Úmluvou o právech dítěte.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci svědčil nepřetržitý pobyt na území ČR od 22. 2. 2006, jeho pobytové oprávnění (povolení k trvalému pobytu) vychází ze statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce dříve vystupoval i pod identitou S. B. (viz detail osoby ze systému CIS - TDU ke dni 18. 8. 2014). Dne 29. 5. 2012 bylo z moci úřední zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. V průběhu řízení (ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí) navrhl žalobce výslech své družky E. S., která měla dosvědčit jejich rodinný vztah. Dále navrhl vyžádat zprávu od příslušných věznic o návštěvách družky a dcery žalobce. Žalobce tvrdil, že s družkou a dcerou udržuje kontakt a ty ho pravidelně navštěvují ve věznici. Tyto důkazy provedeny nebyly.

Dne 11. 10. 2012 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, nejpozději na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Prvostupňové rozhodnutí se zabývá závažností porušení veřejného zájmu žalobcem ve světle jeho trestné činnosti, dále konstatuje, že žalobce má na území ČR družku E. S., slovenskou státní příslušnici, a dceru S. S., narozenou v roce 2004, obě s uděleným trvalým pobytem, s nimiž udržuje faktický rodinný vztah. Ohledně zásahu do rodinného života žalobce prvostupňový orgán uvedl, že žalobce se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, kde ho družka s dcerou mohou navštěvovat, proto zrušení povolení k trvalému pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah. Žalobce od spáchání činu, za který byl následně odsouzen, neodradila skutečnost, že má na území ČR družku a dceru.

Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání namítal, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí nezohlednil úzké rodinné vazby žalobce na území ČR, kterými vazby k nezletilému dítěti a družce nepochybně jsou, a to i v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Bližší okolnosti o své dceři a družce však nezmínil. Uvedl, že

prvostupňové rozhodnutí má pro něho prakticky stejné důsledky jako správní vyhoštění. Dále žalobce namítl, že zrušením povolení k trvalému pobytu je po odsouzení v trestní věci potrestán za jeden skutek podruhé. Dále zpochybnil, že by jediné odsouzení zakládalo narušení veřejného pořádku v požadované intenzitě.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Poukázal na závažnost spáchaného trestného činu a trestní minulost žalobce, v posouzení přiměřenosti se přiklonil k názoru prvostupňového orgánu a konstatoval existenci rodinných vazeb žalobce, aniž by blíže uvedl, o jaké vazby se jedná, a uzavřel, že žalobci nebyl uložen zákaz pobytu a může do budoucna na území ČR přechodně pobývat na základě jiného pobytového oprávnění. Upozornil i na okolnosti získání povolení k trvalému pobytu.

Ve věci žalobce bylo již dříve vedeno pod sp. zn. OAM-24529/MC-2009 jiné řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Ve své výpovědi v tomto řízení (viz protokol ze dne 3. 12. 2009 o výsledku hlavního účastníka řízení ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, který je součástí i předloženého správního spisu) žalobce uvedl, že byl soudem v Makedonii odsouzen k tříletému trestu odnětí svobody pro drogovou trestnou činnost, trest vykonal. S E. S. se seznámil v roce 2002, žije s ní, mají spolu dceru S. K., narozenou 7. 12. 2004. Uvedl též, že manželství žalobce s E. S. bylo prohlášeno za neplatné, avšak žalobce s ní stále žije v družském poměru, řádně se stará o jejich společnou dceru. Do ČR před udělením povolení k trvalému pobytu jezdil nepravidelně vždy na kratší dobu. Toto dřívější řízení bylo zastaveno usnesením Ministerstva vnitra ze dne 1. 2. 2010, č. j. OAM-24529-29/MC-2009, s odůvodněním, že žalobce sice uváděl v řízení o povolení k trvalému pobytu nepravdivé informace, avšak primární důvod udělení povolení k trvalému pobytu stále existuje. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 42 T 3/2011 (ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. 11 To 80/2011), který nabyl právní moci dne 28. 11. 2011, se podává, že žalobce byl uznán vinným skutky spáchanými 1. 8. 2010 a 2. 8. 2010, kvalifikovanými jako zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání devíti roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Z odůvodnění rozsudku se podává, že žalobce byl dříve odsouzen pro přečin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a) trestního zákona trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 5T 44/2004. Dne 16. 8. 2007 byl předán do Makedonie k výkonu trestu odnětí svobody v trvání tří let pro trestný čin nelegální výroby a obchodu s narkotiky, psychotropními látkami a prekursory. Městský soud v Praze měl dále ze zprávy Interpolu Skopje zjištěno, že žalobce má záznamy pro nedovolenou výrobu a obchod s omamnými a psychotropními látkami v roce 2001 a 2002, pro krádeže v letech 1993, 1994, 1996, 1998, 2000 a pro loupež v roce 1992.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

První žalobní bod se týká nesprávného posouzení podmínky závažného narušení veřejného pořádku jednáním žalobce, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K pojmu „veřejný pořádek“ v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 4 As 66/2008 – 124, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) uvedl, že veřejným pořádkem ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *(ve znění účinném do 26. 4. 2006)* se rozumí soustava pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i pravidel, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže jejich zachovávání je podle obecného názoru lidí v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu (např. základní pravidla slušnosti, morálky, respektování práv druhých). V rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 – 64, NSS dovedl, že při posuzování toho, zda určité jednání cizince žádajícího o povolení k trvalému pobytu může „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“ ve smyslu § 87i odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *(ve znění účinném do 26. 4. 2006)*, je třeba souběžně zvažovat jednak vztah dotčené normy veřejného pořádku k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. Z rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34, pak plyne, že při výkladu pojmu veřejný pořádek, který se vyskytuje v několika ustanoveních zákona o pobytu cizinců, je třeba přihlížet k intenzitě zásahu do práv cizince.

Žalobce dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146. V něm NSS vyslovil závěr, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedeným v § 87i odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87i odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula, a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.

Soud při posuzování, zda žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 87i odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, vycházel z následujících premis. Trvalý pobyt představuje nejvyšší formu pobytového oprávnění cizince na území ČR, ztráta povolení proto výrazně zasáhne do jeho práv. Hypotéza uvedeného ustanovení je naplněna již samotným jednáním, nikoliv až odsouzením pro určitý skutek. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Spáchání trestného činu je narušením veřejného pořádku. Rozhodující okolností je míra intenzity narušení veřejného pořádku, neboť nestačí jakékoliv narušení, ale vyžaduje se narušení závažným způsobem. Za závažné narušení veřejného pořádku se považuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

V této věci je postaveno na jisto, že žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle

§ 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku a za toto jednání byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval charakterem trestné činnosti žalobce (uvedl, že se jedná mimo jiné o trestnou činnost spočívající v obchodování s drogami), kterou shledal závažnou a společensky škodlivou. S tímto názorem žalovaného se soud ztotožňuje. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 trestního zákoníku i trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 trestního zákoníku jsou zařazeny do části druhé – zvláštní část, hlavy VII – trestné činy obecně nebezpečné, dílu 1 trestního zákoníku – Trestné činy obecně ohrožující. Trestné činy obecně nebezpečné jsou takové činy, s nimiž je nebo bývá spojeno nebezpečí ohrožující život a zdraví více lidí nebo cizí majetek ve velkém rozsahu. Jedná se o trestné činy ohrožovací, to znamená, že k jejich dokonání není třeba porušení chráněného zájmu, stačí jeho pouhé ohrožení (určitá pravděpodobnost vzniku poruchy). Objektem trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Objektem trestného činu nedovoleného ozbrojování je zájem společnosti na bezpečnosti lidí proti možnému ohrožení jejich života a zdraví, které vyplývá z nekontrolovaného držení, nošení nebo výroby střelných zbraní, jejich hlavních částí nebo dílů, střeliva a výbušnin. V obou případech se jedná o trestné činy vyžadující zavinění ve formě úmyslu podle § 15 trestního zákoníku. Ze shora uvedeného lze dovodit, že nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory, resp. držení, nošení nebo výroba střelných zbraní, jejich hlavních částí nebo dílů, střeliva a výbušnin se připouští při splnění podmínek stanovených zvláštními zákony (např. zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, zákon č. 119/2002 Sb., střelných zbraních a střelivu). Nebezpečí pro společnost je shledáváno v jednání, které se vymyká kontrole podle zvláštních zákonů, přičemž potřeba regulace je zde dána nebezpečnou povahou návykových a psychotropních látek, prekursorů a jedů a střelných zbraní, jejich hlavních částí nebo dílů, střeliva a výbušnin a závažnými negativními dopady na potenciálně vysoké množství osob v případě jejich zneužití. Lze tedy shrnout, že naplněním skutkových podstat shora uvedených trestných činů žalobce ohrozil jeden ze základních zájmů společnosti. Závažnost protiprávního jednání žalobce je přitom dána kromě jeho charakteru i jeho rozsahem - žalobce přechovával přes 9 kg heroinu. Bez relevance není ani další skutek spočívající v neoprávněném držení plně funkčního a střelbyschopného reaktivovaného samopalu a většího množství střeliva. Také dřívější odsouzení žalobce je třeba vzít v úvahu při zvažování intenzity narušení veřejného pořádku jednáním, které je posuzováno v řízení o zrušení trvalého pobytu. Skutečnost, že žalobce byl v minulosti soudně trestán, zvyšuje závažnost jeho jednání, neboť se nejednalo o exces z běžného chování žalobce, dřívější odsouzení nevedla k jeho nápravě a žalobce si vzhledem k dřívějším odsouzením musel být vědom společenské škodlivosti svého jednání.

Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že jednání žalobce, za které byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 42 T 3/2011, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. 11 To 80/2011, představuje skutečné a dostatečně závažné narušení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalobce však zpochybňuje, že by ohrožení některého ze základních zájmů společnosti jeho jednáním, za které byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze, představovalo k okamžiku rozhodování žalovaného ohrožení aktuální, neboť v době, kdy žalovaný rozhodoval, se již nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Soud se v této otázce s názorem žalobce nemůže ztotožnit. Žalobce při své úvaze zřejmě vychází z doslovného gramatického výkladu ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke znaku skutkové podstaty „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“ obsažené v citovaném ustanovení, který je formulován v přítomném čase, by při jeho doslovném výkladu bylo možné narušení veřejného pořádku interpretovat jako stav, který trvá k okamžiku vydání rozhodnutí. Tento výklad však podle názoru soudu neobstojí. I z jazykového hlediska (gramatického výkladu) totiž lze chápat slovo „narušuje“ i ve smyslu jednání, které až několikerým opakováním naplní danou hypotézu, tedy že poruchový stav se tímto ustanovením váže nejen k samotnému okamžiku rozhodování správních orgánů, ale také k období minulému, přičemž v sobě obsahuje předpoklad, že tento poruchový stav lze předpokládat i v budoucnu. Toto ustanovení proto ani z jazykového hlediska nelze vykládat pouze tak, že se narušení veřejného pořádku váže pouze k jednomu aktuálnímu okamžiku, ale je třeba je interpretovat tak, že se váže k určitému časovému úseku, který sahá od minulosti do budoucnosti. Právě tento druhý výklad považuje soud za správný, neboť je potvrzován i účelem, ke kterému dané ustanovení směřuje. Tímto účelem je ochrana veřejného pořádku na území ČR, kterou je třeba zajistit nejen v čase aktuálním, ale též v čase budoucím. To ostatně plyne i z odkazovaného rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, ve kterém se uvádí, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců má za cíl primárně ochranu veřejného pořádku do budoucna. Tomu, aby toto ustanovení bylo vykládáno jako funkční pouze k samotnému okamžiku rozhodování správních orgánů, brání také skutečnost, že mezi spácháním jednání, v němž je spatřováno závažné narušení veřejného pořádku, a zrušením povolení k trvalému pobytu vždy nutně uplyne určitá doba, jejíž délka je závislá jednak na délce trestního řízení a jednak na délce navazujícího řízení o zrušení trvalého pobytu. To, že je požadováno, aby důsledky narušení veřejného pořádku přetrvaly po celou tuto dobu a zachovaly si svoji intenzitu i do budoucna, je ostatně výklad ve prospěch žalobce. Při jeho výkladu, podle kterého by stačilo pouze ohrožení aktuální, by totiž při rychlém trestním řízení a správním řízení mohly být zrušením povolení k trvalému pobytu postiženi i cizinci, kteří spáchali daleko méně závažná jednání.

Soud tedy sice musí mj. zohlednit, jaká doba od spáchání trestných činů uplynula k okamžiku vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, avšak zkoumá přitom především hrozbu budoucího narušení veřejného pořádku. Žalobce se předmětného jednání dopustil na území ČR a rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo bezprostřední reakcí na spáchání činu. Je třeba zohlednit i skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2006, v roce 2007 byl předán k výkonu trestu odnětí svobody v trvání tří let do Makedonie (jak sám uvedl ve výpovědi v dřívějším řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, byl odsouzen pro drogovou trestnou činnost). Pro trestnou činnost, která vedla k zahájení řízení, v němž bylo následně vydáno napadené rozhodnutí, byl žalobce odsouzen v roce 2011. Již před udělením povolení k trvalému pobytu se žalobce na území ČR dopustil protiprávního jednání, za něž byl také odsouzen. Fakticky žalobce na území ČR strávil relativně krátkou dobu, během níž páchal závažnou trestnou činnost. Soud má na základě

všech shora uvedených skutečností za to, že žalobce je třeba považovat za recidivistu, který jak plyne i z údajů o jeho odsouzení v Makedonii, páchá velmi závažné trestné činy majetkové a drogové povahy. Za takové situace je nepochybné, že jednání žalobce představovalo k okamžiku rozhodování žalovaného aktuální ohrožení základního zájmu společnosti, a to ve smyslu shora vyloženém, tedy že lze u žalobce důvodně předpokládat, že se k trestné činnosti vrátí i v budoucnu. To, že byl v důsledku výkonu trestu odnětí svobody v okamžiku rozhodování žalovaného omezen v možnosti páchat trestnou činnost, na uvedeném závěru nemůže vůbec nic změnit. První žalobní bod tedy není důvodný.

Druhý žalobní bod se týká nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce v žalobě své osobní a rodinné poměry nijak blíže neosvětluje, pouze uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí existenci faktických rodinných vazeb žalobce nezpochybnil. Z toho soud dovozuje, že žalobce v žalobě nerozporuje skutkové závěry obsažené v napadeném rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně navrhoval k důkazu výsledk své družky a učinění dotazu na věznicu za účelem prokázání jeho tvrzení, že s družkou a dcerou udržuje rodinný vztah i ve výkonu trestu. Prvostupňový orgán žalobcem navrhované důkazy neprovedl s odůvodněním, že rodinné vazby žalobce považuje za dostatečně prokázané již z výpovědi žalobce v dřívějším řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, kde bylo zjištěno, že žalobce žije v družském poměru a stará se o dceru. Žalovaný se s tímto zjištěním v napadeném rozhodnutí ztotožnil.

Rozhodnout o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze pouze při splnění podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je proto třeba poměřit na jedné straně způsob a intenzitu narušení veřejného pořádku a na straně druhé dopad konkrétních zásahů do soukromého nebo rodinného života cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014). Ohledně soukromého a rodinného života je správní orgán povinen zkoumat např. rodinnou situaci žalobce (dobu trvání manželství nebo obdobného vztahu a jiné faktory efektivnosti rodinného života – zde třeba výkon trestu odnětí svobody v ČR a v Makedonii), počet nezletilých dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl rodinný život žalobce narušen, včetně vlivu na rodinné příslušníky žalobce, rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (znalost jazyka, příbuzenské vztahy), imigrační historii žalobce, věk a zdravotní stav žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 6/2012 – 39).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že zrušením povolení k trvalému pobytu dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, avšak shledal tento zásah přiměřeným. Závěr o přiměřenosti odůvodnil tím, že nebylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a nebyla mu vyslovena povinnost opustit území ČR spolu se zákazem návratu po stanovenou dobu. Proto měl žalovaný za to, že žalobce bude moci na území ČR pobývat na základě povolení k přechodnému pobytu a při splnění zákonných podmínek může žádat o povolení k dlouhodobému pobytu.

Soud se tedy s ohledem na závěr žalovaného zabýval pobytovými možnostmi žalobce v ČR. Podle § 56 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za

účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy ČR. Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně totéž (viz § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Podle § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není na udělení dlouhodobého víza právní nárok. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu. Podle § 53 odst. 1 věty druhé téhož zákona je cizinec oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je cizinec občanem, popřípadě jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Žalobce nespadá do žádné kategorie cizinců, kteří jsou oprávněni podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Podle § 87d odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Ze shora citovaných ustanovení je zřejmé, že možnost získání dlouhodobého víza nebo oprávnění k přechodnému pobytu přesahujícímu tři měsíce nebo k dlouhodobému pobytu je v případě žalobce (vzhledem k jeho trestní minulosti) prakticky vyloučena. V úvahu přichází pouze přechodný pobyt podle § 17 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle § 18 odst. 1 písm. d) bodu 7 zákona o pobytu cizinců cizinec, který sám není občanem Evropské unie, držitelem pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo průkazu trvalého pobytu na území jiného členského státu Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí tři měsíce, může pobývat na území ČR přechodně bez víza, je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

V rozsudku ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, vyslovil Městský soud v Praze závěr, že přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. Závažnost narušení veřejného zájmu popsal soud výše. Ohledně kvality rodinného života žalobce vychází soud ze skutečností, že žalobce se seznámil se svou družkou v roce 2002, v roce 2004 se jim narodila dcera (jejich jediné dítě), od roku 2006 žalobce pobývá na území ČR. V roce 2007 byl žalobce vydán k výkonu trestu odnětí svobody v trvání tří let do Makedonie, v roce 2011 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let, ve výkonu trestu odnětí svobody v ČR ho družka s dcerou navštěvovaly. Podle § 19 odst. 1 zákona

č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů má odsouzený právo přijímat v čase určeném ředitelem věznice návštěvy blízkých osob na dobu 3 hodin během jednoho kalendářního měsíce. Družka a dcera žalovaného mají pobytové oprávnění nezávislé na statutu žalobce. Žalobci svědčí nepřetržitý pobyt na území ČR od jeho 28 let, žalobce je narozen v roce 1978, je tedy v produktivním věku. V dřívějším řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo zjištěno, že žalobce v žádosti o povolení trvalého pobytu uvedl neúplné a nepravdivé informace (např. chybná jména rodičů, zatajení příjmení B.). Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by měl na území ČR jiné rodinné vazby než svou družku a dceru, také pracovní zakotvení na území ČR žalobce ve správním řízení netvrdil a z obsahu správního spisu nevyplývá; jedná se přitom o skutečnosti, které měl případně ve správním řízení uplatnit žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 21/2003 – 55). Žalobce tedy nemalou část období, kdy měl povolení k trvalému pobytu, strávil ve výkonu trestu odnětí svobody v Makedonii, další výraznou část ve výkonu trestu odnětí svobody v ČR. Žalobce tudíž měl v důsledku svého protiprávního jednání vždy značně omezenou možnost rodinného života se svou družkou a dcerou. Dcera žalobce, narozená v roce 2004, tak žalobce mohla poznat a vytvořit si k němu rodinnou vazbu v menší míře, než kdyby žalobce žil s družkou a dcerou trvale ve společné domácnosti. Obdobně lze nahlížet i na vztah žalobce a jeho družky. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce se nepodává, že by družka a dcera byly na žalobci ekonomicky závislé.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že s ohledem na relativně nízkou kvalitu rodinných vazeb žalobce, jeho nízkou ekonomickou i sociální vazbu na ČR a relativně krátkou dobu pobytu na území ČR, s ohledem na produktivní věk, díky kterému bude schopen sehnat si práci i mimo území ČR, a s ohledem na jeho reálnou možnost navštěvovat svou družku a dceru na základě oprávnění k přechodnému pobytu bez víza není rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zásahem do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřeným ve vztahu k intenzitě a způsobu, jakými žalobce narušuje veřejný pořádek. Proto soud shledal i druhý žalobní bod nedůvodným.

Vzhledem k tomu, že oba žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková